

– Ще им хвърля малко вода и ще станат.

И момчето взело от чешмата малко вода. Поръсило. Станали хората. Ходят. Малкото рекло:

– Тези стават за войници. Искam да ги командвам.

– Това е моя държава. Ти си гледай работата.

Баща му обявил война. Започнал да се бие с момчето. Но войниците били издавени. Ай, най-после той се опомнил и рекъл:

– Ай, да отидем при нея.

Натоварил се в една лодка, и двете сестри дошли с него. Посрещнало ги момчето, завело ги в града си. И рекло:

– Сегнете, де! Сегнете, де!

Сегнали. Нагостило ги, оправило... Рекло на бащата:

– Бе ти си моят свекър!

– А? Как ще съм свекър ти?

– Ти когато беше войник – рекла, – писа ли ти жена ти, че детето ти е царче със златна коса? И цялото от злато? Ето тая. Жена ти. Ето я. А тези двете курви ти пишеха фалшиви писма – рекла, – че ти се родило момче като маймуна, не приличало на човек. Ето ги двете. Оправи се сега с двете. Горе не искам да ги изкарваш. Тука искам да ги убиеш.

И момъкът ги напръскал с малко гас, хвърлил им огън – изгорели. Тогава се събрал с жена си и с момчето си. Дотук става, нали? И досега живее долу при морето.